

fastsættes, at de ogsaa skulle have Pension efter den tidligere Lov i indeværende Aar. Jeg vilde nu have foretrukket, at de havde faaet det for 3 Aar, da den Lov, vi vedtog i Fjor, bestemte, at Pensionsretten kan begynde med 35 Aars Alderen, medens den efter det foreliggende Forslag først begynder med 38 Aars Alderen; men, som sagt, det er fromme Ønsker, der intet føre til. Der har baade udenfor og indenfor Rigsdagen været en Del Tale om den saakaldte hvilende Pension — noget, som den højtærede Minister ikke kom ind paa. Der er her den Bestemmelse, at naar Pensionsret er erhvervet, træder den først i Kraft efter det fyldte 60de Aar. Hvis denne Bestemmelse ikke var optagen i Loven, vilde det have til Følge, at Folk i 38 Aars Alderen kunde tage deres Afsked, faa Pension og have den som en livsvarig Indtægt. Dels vilde det overfor Statskassen være temmelig vidtgaaende, dels vilde det overfor selve, de to Institutioner være uheldigt, idet det ligefrem vilde friste Folk til i deres bedste Alder, i 38 Aars Alderen, at trække sig tilbage fra en Virksomhed, som de fuldt ud udfyldte. Jeg kan altsaa ikke nære nogen som helst Betænkelighed med Hensyn til den saakaldte hvilende Pension. I øvrigt er Forslaget derved, at man har arbejdet hen til at komme saa nær som muligt til Pensionslovene for Hærens og Flaadens Underklasser, saa tilfredsstillende, at jeg ikke kan andet end takke Ministeriet for Indbringelsen af det og anbefale det paa det bedste til Tingets Velvillie.

Rambusch: Der er enkelte Ting i det foreliggende Lovforslag, som jeg synes, der maa gøres nogle Bemærkninger til. Der er for det første det, som ganske vist er forklaret allerede, men som vil vække Beklagelse i visse Kredse, at denne Lov foranlediger Ophævelsen af Loven af 6. April 1906, en Lov, som kun er et Aar gammel. For ikke ret længe siden, da vi behandlede Loven om Stærkstrømsanlæg, følte vi os meget stærkt generede af en Lov, der dog var tre Aar gammel, men som man ikke maatte røre ved, skønt der var en meget uheldig Bestemmelse i den, som gjorde, at man ikke kunde komme til et saa godt Resultat ved den ny Lov, som man ellers havde kunnet. Men her gør det ikke noget, at man ophæver en hel Lov. Jeg maa jo bøje mig for de Argumenter, som gøres gældende for Nødvendigheden af, at den ophæves; men jeg kan da ikke undlade at tænke paa: Hvad er Grunden

til, at det er blevet nødvendigt? Det er væsentlig den, at vi i Fjor stode med den daværende Lov, ligesom vi nu efter Sigende staa med denne Lov, nemlig saaledes, at vi ikke kunde gøre noget ved den og ingen Undersøgelser foretage. Ellers kunde man maaske i et Udvalg have opdaget, at Bestemmelserne i Pensionsloven af 24. Februar 1858, som der stadig henvises til, ikke uden videre kunde bringes i Anvendelse paa de paagældende Arbejdere. Der var ogsaa i Fjor det mærkelige, at Lovforslaget forelaa til 1ste Behandling Dagen efter, at det skulde være traadt i Kraft som Lov. I Aar ere vi komne endnu et Stykke videre, idet vi have Lovforslaget til 1ste Behandling 14 Dage efter den Dag, da Loven skulde træde i Kraft. Det er jo meget vanskelige Forhold at arbejde under.

Der er nogle enkelte saglige Bemærkninger, jeg kunde ønske at fremsætte, som paa en Maade ere højt ubetydelige. Redaktionsændringer kunne gøre det, men selv om der maa gives Afkald paa at faa saadanne gennemførte, vil jeg dog henlede Opmærksomheden paa, hvilke Vanskeligheder Lovforslaget kan fremkalde. Den ene Bemærkning angaar et Udtryk i § 1, hvor der staaar, at Personer, der ved Søværnet antages som „Arbejdsmand uden Brikke“, og Arbejdere ved Hæren, der antages i tilsvarende Forhold, ikke komme ind under Loven. Det, finder jeg, er et ganske overordentlig uheldigt Udtryk. Det er meget vigtigt, at de paagældende Folk selv vide, hvorvidt de falde ind under Loven eller ikke. Men naar en Arbejdsmand antages ved Hæren ovre i Fredericia eller Viborg, er det vanskeligt for ham at vide, hvad denne „Brikke“ betyder. En Definition af, hvilke Arbejdere — det er jo nærmest almindelige Arbejdere, her er Tale om — der ere berettigede til at nyde Fordel af Loven, og hvilke ikke, vilde være betydelig bedre. Jeg vil henstille til den højtærede Finansminister, om det ikke skulde være muligt at faa foretaget en lille Omredaktion her, som vel nok kunde ventes vedtagen.

En anden Ting, jeg ogsaa har fundet mindre heldig end den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 6te April 1906, er Ordene: „Ved Fastsættelsen af Pensionen for dem, der under indtrædende Mobilisering eller Krigstilstand have været udkommanderede“ osv. Ja, hvad det vil sige, at Militærpersoner ere udkommanderede er jo ganske klart, men hvad det vil sige, at civile Arbejdere have været ud-